

herfker mellem Staterne, der vil medføre, at vore Underfaatter i Udlandet ville nyde godt af de Regler for Advokatingsretten, som vi foreskriver for vor Regjering, faa tror jeg ikke, at der i Reglen er en færlig Trang til at paakalde Saadant for vore Underfaatter, men under alle Omftændigheder tror jeg ikke, at fremmede Stater og navnlig den Stat, som man nærmest tænker paa, vil i mindfte Maade lade sig afholde fra at stille sig til de af vore Underfaatter, som den finder nødvendig at udvise, paa hvad Maade den vil, af Hensyn til, at vi ved denne Lov vedtage, at ikke Regjeringen, men kun Lovgivningsmagten er berettiget til at udvise dens Underfaatter. Jeg kan derfor ikke Andet end fastholde, at det vil være uheldigt, om man vedtog en faadant Bestemmelse. Der vilde ikke ligge faa megen Bægt derpaa, hvis denne Bestemmelse ikke var kommen ind ved et Ændringsforslag, og nu igjen blev udstemt; thi da vilde man vistnok uden Vanskelighed kunne have fortolket, hvad der blev staaende faaledes, at det hjemlede Regjeringsret den Ret, som Landsthinget har troet ikke var hjemlet Regjeringen; men faaledes som Sagen nu foreligger, at man vil udstemme det indsatte Stykke, vil Situationen blive en ganske anden.

Bajer: Siden jeg bad om Ordet, medens det ærede Medlem for Thisted Amts 4de Valgkreds (Schjørring) talte, har Forhandlingen bevæget sig hen over og dvallet faa længe i Folketrets poetiske Gyne, at jeg næsten er undselig ved at drage den tilbage til noget af det mest Profaiske, man kan tænke sig i Lovforlaget. Jeg skal imidlertid søge et gjøre Overgangen faa lidet brat som muligt, og det skal ske ved at udtale min Anerkjendelse af den humane Aand, som gaar igjennem de Forslag, der ere stillede af Udvalget eller dets Flertal. Man kan imidlertid være human paa flere Maader. Humaniteten skal ikke alene vise sig imod de Personer, som direkte berøres af en Lov, men, naturligvis ogsaa imod Samfundet, som mere indirekte berøres deraf. Der findes i Slutningen af § 16 en Bestemmelse, som nu er foreslaaet at skulle udgaa, og der er et enkelt Punkt i denne Bestemmelse, hvorved jeg standsede, da jeg første Gang gjennemleste Lovforlaget, fordi jeg derved mindedes nogle Forhandlinger, som fandt Sted i et Udvalg, hvori jeg havde den Ære at sidde ifjor, og som behandlede en Lov, der skulde søge at forhindre Udbredelsen af en vis meget færlig Smitte, som i en ikke ringe Grad finder sin Udbredelse ved Personer, der vandre om fra Sted til Sted. Udvalget tog under Derveielse, om der ikke var Noget at gjøre for at forhindre Smitten fra at komme ind i Landet; men faavidt jeg forstod, blev det ved de fromme Duffer, idet man i det Høieste kunde henvise til Betænkningen. Det forekommer mig imidlertid, at her netop er et

Punkt, hvor man kunne gjøre Noget i den Retning. I Slutningen af § 16 er det bestemt, at det forinden Bortsendelsen skal undersøges, om Vedkommende ikke er befængt med Snat eller andre smitsomme Sygdomme. Dette er en smuk Humanitet at vise ligeoverfor Udlandet; men jeg beklager, at man ikke ser sig istand til at vise den samme Humanitet ligeoverfor Indlandet ved at foretage en lignende Undersøgelse med Hensyn til de Personer, som ontales i Lovforlagets §§ 3 og 4, og som derefter alligevel skulle henvende sig til Politimestrene. Det forekommer mig, at der mulig efter første Stykke af § 4 kunne indføres en Bestemmelse, som gif ud paa, at Politimesteren ved en autoriseret Læge skulde foranstalte en Undersøgelse om, hvorvidt ikke Vedkommende var befængt med nogen af disse Sygdomme. Dette er dog kun en Genstilling til Udvalgets Derveielse inden tredje Behandling. Jeg har ikke ifinde at stille Ændringsforslag i faa Henseende, men jeg har villet være ansvarfri, og derfor har jeg ikke villet undlade at udtale dette ved denne Leilighed. — Siden jeg har Ordet skal jeg endnu kun gjøre en eneste lille Bemærkning, som angaar et enkelt af de stillede Ændringsforslag. Jeg kan slutte mig til de Ændringer, som ere stillede af hele Udvalget eller dets Flertal paa en enkelt Undtagelse nær, og det er det 5te Forslag, som gaar ud paa, at den Bestemmelse, ifølge hvilken Skudsmaalsbogen for Fremtiden skulde føres af Sojnesfogden iftedet for af Præsten, skulde udgaa. Jeg forstaar godt det æsthetiske Hensyn, som her gjør sig gjældende, nemlig at denne Bestemmelse strengt taget ikke hører hjemme i denne Lov; men jeg synes ikke, det er rigtigt at lade den gaa ud, og jeg synes ikke, at vi pleie at være faa overordenlig delikate i at tage sllige Hensyn, som i Grunden ere rent æsthetiske. Saavidt jeg har mærket, har ikke alene det ærede Medlem holdt fast paa denne Bestemmelse, men ogsaa Andre, der have yttret sig, og jeg tror, at de fleste i Flertallet ere enige i, at Forslaget i og for sig er godt, men kun have det derimod, at det staar i denne Lov. Jeg skal derfor tillade mig at anbefale dette Forslag til Ifte-Vedtagelse.

Berg: Det glædede mig at høre den ærede Ordførers Forsvar for Forandringerne i Lovforlagets § 13. Jeg vilde have ønsket, at Udvalgets Flertals Forslag om disse Forandringer havde knyttet sig noget næiere til hans Motivering af Nødvendigheden af Forandringen; men i den Henseende forekommer det mig ikke, at der er den fornødne Overensstemmelse, med andre Ord, jeg havde ment, at efter den smukke Udvilling, som den ærede Ordfører gav os af Nødvendigheden af at forandre Lovforlagets § 13, maatte Udvalgets Flertal være kommet til et mere omfattende Forslag til en Omredaktion af denne Para-